

-Ciljevi i metode Anarhosindikalizma- -Anarhosindikalizam u Puerto Realu-

Prenosimo vam odlomak najnovijeg izdanja Centra za liberterske studije. U pitanju je kompilacija dva teksta Rudolfa Rokera: „Ciljevi anarhosindikalizma” i „Metode anarhosindikalizma”, preuzetih iz knjige „Anarhosindikalizam”, kao i „Anarhosindikalizam u Puerto Realu” Federacije solidarnosti iz Velike Britanije. Odabrani Rokerovi tekstovi mogu se posmatrati kao teorijska osnova, dok su tekstovi Solfeda praktična demonstracija ideja za koje se Roker zalagao.

“Kropotkin je jednom rekao da, uzevši za primer Englesku, postoje tri velika pokreta koja bi u vreme revolucionarne krize omogućila radnicima da izvrše potpuni preokret društvene ekonomije: sindikalni rad, zadružne organizacije i pokret za opštinski socijalizam; pod uslovom da imaju čvrst cilj i rade zajedno prema određenom planu. Radnici moraju naučiti ne samo da njihovo socijalno oslobođenje mora biti njihovo lično delo, već da je oslobođenje moguće jedino ako su lično prisustvovali konstruktivnim pripremama, umesto da taj zadatak prepuste političarima koji nikako nisu bili podobni za njega. I povrh svega, radnici moraju da shvate da koliko god su neposredne pretpostavke za oslobođenje različite u različitim zemljama, efekti kapitalističke eksploatacije su svuda isti, i stoga je neophodno da svojim naporima daju neophodan međunarodni karakter.

Pre svega, ne smeju da vezuju ove napore za interese nacionalnih država, kao što se, nažalost, dešavalo u većini zemalja do sada. Svet organizovanog rada mora da teži sopstvenim ciljevima, jer ima sopstvene interese koje treba

da brani, a oni nisu identični sa državnim ili interesima posedničkih klasa. Ishod saradnje radnika i gazda kakvu su zagovarali Socijalistička partija i sindikati u Nemačkoj nakon svetskog rata može biti samo u tome da radnici budu osuđeni na ulogu ubogog Lazara, koji se mora zadovoljiti jedenjem mrvica što padaju sa trpeze bogataša. Saradnja je moguća isključivo tamo gde su ciljevi i, što je najvažnije, interesi isti.

Bez sumnje, male pogodnosti ponekad mogu da se preliju na radnike kada buržoazija njihove zemlje postigne kakvu prednost u odnosu na buržoaziju druge zemlje; ali to se uvek dešava po cenu sopstvene slobode i ekonomskog ugnjetavanja drugih naroda. Radnik u Engleskoj, Francuskoj, Holandiji i tako dalje, u izvesnoj meri ima udela u profitu koji, bez ikakvog napora, pada u krilo buržoazije njegove zemlje zahvaljujući neobuzdanoj eksploataciji naroda u kolonijama; no pre ili kasnije dođe vreme kada se i ti ljudi probude, i on mora sve skuplje da plati male prednosti koje je uživao. Događaji u Aziji će to još jasnije pokazati u bliskoj budućnosti. Mali dobici koji proizilaze iz povećane mogućnosti zapošljavanja i većih plata mogu da se nakupe radniku u uspešnoj državi, od izvlačenja sa novih tržišta na štetu drugih; ali u isto vreme njegova braća na drugom kraju sveta moraju da ih plaćaju nezaposlenošću i smanjenjem životnog standarda. Rezultat je sve veći jaz u međunarodnom radničkom pokretu, koji čak ni najlepše rezolucije međunarodnih kongresa ne mogu da uklone. Ovim raskolom oslobađanje radnika od jarma najamnog ropstva sve se

više odlaže. Dok god radnik svoje interese povezuje sa interesima buržoazije svoje zemlje, umesto sa interesima svoje klase, on, logično, mora mirno da prihvati sve posledice tog odnosa. On mora biti spreman da vodi ratove vladajućih klasa za zadržavanje i proširenje njihovih tržišta, i da stane iza svake nepravde koju bi mogli počinuti drugim narodima.”

Rudolf Roker (1873-1958) smatra se jednim od utemeljivača anarhosindikalističkog pokreta. Krajem 1922. u Berlinu, na njegovu inicijativu osnovano je Međunarodno udruženje radnika i radnica (IWA-AIT), anarhosindikalistička internacionala, koja deluje i danas. Ovoj internacionali danas pripada i Federacija solidarnosti iz Velike Britanije (Solidarity Federation, SolFed), te naša Anarhosindikalistička inicijativa.

Knjiga je dostupna po veoma povoljnoj ceni, od samo 300 dinara, u svim boljim knjižarama ili direktno od nas na:
telefon: 063/1165551
ili na mejl: cls@inicijativa.org

Pravni sistem protiv radnika: Tetkice i domari ostaju bez toplog obroka i regresa!

Tetkice i domari, kao i drugi zaposleni u prosveti koji primaju minimalnu zaradu, godinama unazad bore se da dokažu svoju pravo na naknadu troškova toplog obroka i regresa za korišćenje godišnjeg odmora. Onima koji su pokušali da se za isplatu zarađenih naknada bore uz pomoć institucija, najnovija presuda Vrhovnog kasacionog suda još jednom je dokazala da, na putu borbe za bolje uslove rada, država nikad nije na našoj strani već uvek radi protiv nas. Ovo važi čak i kada se zapravo iznova borimo za ono što je zvanično već izboreno i što zakoni iste te države već propisuju kao obavezni minimum.

Cilj višegodišnje borbe tetkica, domara i drugog pomoćnog osoblja u školama jeste da dokažu da njihovi šefovi manipulišu tumačenjima zakona kako bi našli način da škole – odnosno država putem nadležnog ministarstva – radnicima i radnicama isplaćuju još manje novca. I ovaj put na meti su se našli oni koji već rade u katastrofalnim uslovima i čija plata čak ne doseže do minimalca, već im država dotira do zakonom garantovane minimalne zarade.

2020. godine, Vrhovni kasacioni sud potvrdio je da u minimalnoj zaradi ne može biti sadržan nijedan dodatak, što je podstaklo veliki broj radnika da podnesu tužbe. Međutim, nedavno je isti taj sud doneo presudu kojom se tvrdi da topli obrok i regres ipak jesu već uračunati u minimalac. Otkud to da Sud dve godine kasnije potpuno preokrene svoj pristup i pogazi sopstvenu odluku? Motivacija je jasna – da se smanje troškovi države, kao i uvek na račun radnica, a pravni sistem je tu da taj proces olakša i opravda.

Kako je u pitanju odluka Vrhovnog suda, ubuduće će njome morati da

se rukovode i svi nižestepeni sudovi u tužbama vezanim za isplatu pomenutih naknada. Štaviše, ova presuda ima direktan uticaj na zaposlene u javnim službama koji rade za minimalac. Prema procenama, u pitanju je oko 450 000 ljudi zaposlenih na minimalcu u predškolskim, zdravstvenim, kulturnim ustanovama, ustanovama socijalne zaštite, Republičkom fondu za zdravstveno osiguranje, Republičkom fondu za penzijsko i invalidsko osiguranje i dr. Takođe, ništa ne garantuje da Sud neće, po ovom principu, odlučiti da je zapravo u minimalcu već uračunata i dodatna nadoknada za prekovremeni rad, rad praznicima, troškove prevoza i sav dodatan novac koji je gazda dužan da isplaćuje zaposlenima.

Navedena presuda ne samo da uništava šanse svih onih koji su planirali da kroz sudske sporove naplate svoje dugove od škola, već znači da će svi oni koji su već podneli tužbe izgubiti spor – teće sami morati da plate sudske troškove. Sud je, dakle, najpre doneo odluku kojom je naveo radnike i radnice da podnesu tužbe uvereni da je pravo na njihovoj strani, a zatim doneo novu odluku na osnovu koje se ispostavlja da ne samo da neće dobiti svoje pare, već su saterani u nove troškove (prema procenama, između 800 i 1000 evra). Dalje, može se desiti čak i da slučajevi onih koji su već dobili sporove i kojima je novac već isplaćen stignu u Sud na reviziju i da će oštećeni radnici i radnice morati da vrate novac koji su dobili – i mnogi verovatno već uveliko potrošili jer primaju platu koja nije dovoljna da pokrije ni osnovne potrebe i to upravo tokom prethodne dve godine konstantnih poskupljenja.

Ponovo smo se uverili da pravni sistem – čak i kad deluje da jeste – nije na stani radništva. U ovom slučaju, ne samo da je poslužio da troši vreme i energiju onih koji su želeli da se bore, već će poslužiti i kao sredstvo odmazde za tu borbu. Upravo zato vreme je da se okrenemo jedinom načinu na koji možemo pobediti, a to je zajednička direktna akcija! Kad je radnik sam u sudskom sporu protiv neuporedivo jačeg neprijatelja može da ispašta za to što se buni. Ali kada se ujedini i organizujemo, posebno u slučaju kada se u istom problemu nalaze hiljade ljudi, moć je na našoj strani. Početkom juna nekoliko stotina tetkica, servirki i tehničkog osoblja na minimalcu protestovalo je u Beogradu. Nakon ove odluke Suda, direktno usmerene protiv radnika i radnica, vreme je za dalji otpor!

Anarhosindikalistička inicijativa ASI izražava punu podršku tetkicama, domarima i svim drugim radnicima koji su ugroženi ovom odlukom i poziva na organizovanje u postizanju zajedničkog cilja. Za ovu borbu nije kasno, ali je možemo izboriti samo zajedničkim snagama!

Javi se!

Ukoliko ti treba pomoć ili podrška

Možeš nam se obratiti za sve informacije, savete, ideje, podršku i pomoć vezano za probleme na radnom mestu, kao i organizovanje borbe protiv istih. Solidarno do pobeđe!

www.facebook.com/borbenisindikato/
063/116-5551
info@inicijativa.org

Inflacija najviše pogađa radničku klasu!

Inflacija u Srbiji se nastavlja. Svakog meseca skok cena osnovnih životnih namirnica uspeva da nas iznenadi. Potrošačke cene u junu mesecu ove godine, u odnosu na jun mesec prošle godine, povećane su u proseku za oko 12%. Procenjuje se da će do kraja godine inflacija u Srbiji iznositi i 14%, ukoliko se rat u Ukrajini ne završi do tada, što u ovom trenutku ne deluje izvesno.

Hrana je, za godinu dana, poskupela za više od 16%. Cene mesa, voća i povrća, ribe, ulja, masti, hleba i žitarica, mleka, sira i jaja skočile su u odnosu na prošlu godinu od 15%-20%. Gorivo i mazivo za putnička vozila tokom godinu dana poskupelo je za oko 23%, a korišćenje i održavanje vozila skuplje je za oko 20%. Iz meseca u mesec rastu i kirije stanova. Ljudi bez sopstvenog krova nad glavom sve više bivaju dovedeni u poziciju da ih, uprkos tome što

rade i zarađuju, iza čoška vreba beskućništvo. U skladu sa inflacijom očekuje nas i rast kamatnih stopa Narodne banke Srbije (NBS), što će se onda preko banaka preneti na sve nas.

I dok nas političari i gazde ubeđuju da su oni ti koji najviše ispaštaju u ovoj čitavoj situaciji, činjenica je da su posledice inflacije po radnike i radnice u Srbiji (i čitavom svetu) daleko veće. Mi, radnici i radnice smo ti koji preživljavamo od naših bednih plata. Dakle, nama i našim porodicama posao u bukvalnom smislu - život znači. Mi smo prinudjeni da na tržištu rada prodajemo svoje vreme, znanje i sposobnosti za plate, jer nismo vlasnici sredstava za proizvodnju. Međutim, te naše jadne plate iz meseca u mesec zadovoljavaju sve manje osnovnih ljudskih potreba.

No, ipak, inflacija se neće

zaustaviti samo zato što nama i našim porodicama gori pod nogama. Razlog za to je što smo mi ti koje političari i gazde u svakoj krizi gledaju kao topovsko meso ili bezlične pione, dok nam um tružu lažima o tome kako smo svi mi, i gazde i radnici, braća i sestre jer živimo u istoj državi. U ovakvim krizama, mi najviše stradamo, a oni uvek profitiraju. Ovakve krize traju dok se naša reč ne čuje, i dok je njihova poslednja.

Moramo se međusobno organizovati i izboriti zaustavljanje inflacije, kao i povećanje plata, kako bi se ispratio dosadašnji rast cena. Kriza u životima radnika i radnica traje već decenijama. Ona traje i neće prestati, dok se ne pobunimo.

Dosta sa inflacijom!

Dosta sa kapitalizmom!

Sindikalna konfederacija Anarhosindikalistička inicijativa (ASI) je propagandno-borbena anarhistička revolucionarna sindikalna organizacija, koja se bori za društvo bazirano na individualnoj i kolektivnoj slobodi, ravnopravnosti i solidarnosti, lišeno svih oblika represije, hijerarhije i vlasti čoveka nad čovekom.

ASI je Sekcija Međunarodnog udruženja radnika i radnica (MUR-AIT-IWA)

Direktna akcija nastavlja tradiciju časopisa Hleb i sloboda, čiji je prvi broj štampan 1905. u Beogradu

Direktna akcija se finansira vašim donacijama. Ako želite da nas podržite na ovaj način, novac možete uplatiti na račun Centra za liberterske studije: 200-2269920101033-28

Uredništvo: Ivan Lazarević, Milanka Jovičić, Marko Borisavljević, Ana Jovanović

Priloge i pisma slati na kontakt adresu.

Kontakt: tel. **063/1165551**

e-mail: da@inicijativa.org

web: www.inicijativa.org

fb: <https://www.facebook.com/borbenisindikar>

Rukopisi ne gore.

CIP: 329(497.11)
ISSN 1821-0813
COBISS-SR-ID
107264780